

YAKAMOZ

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2019-2020
Dönem: 1
Sayı: 11

Muhammed Fatih TAŞDEMİR **İLK VE SON ŞARKIMIZ**

İçindekilerle diri kalır insan...

Can sıkıcı olaylara ne diye takılıp kalıyoruz ki? Zamanını verip kafaya taktığına değmeyecek şeyler. İnsanız elbet üzülürüz... Dozuna gerek her şey... Çok istediğin bir şeyimi yapamadın, çok çalıştığın bir sınavdan düşük mü aldın, neden takılıp kalıyorsun? İçindeki azim sağlıklı bir kafa her şeyin üstesinden gelir Boşluğa bırakma kendini bu hayatı bir kere yaşayacaksın. Tekrar gelip aynı olaya üzülme fırsatın olmayacak. Kaybettiklerinin telafisi illaki olur, ama sen? Telafi edemezsin kendini. Anı yaşa, daima pozitif ol, kaybetme kendini? Asla kaybetme azmini. Unutma tekrar yaşamayacaksın, Geçmişe müdahale etme şansın olmayacak. Toparlan ve ayağa kalk bu hayatı yaşamak için son şansın...

Galip ÜCE **KAĞIDA DÖKMEK**

Yazar der ya: Düşüncelerimi kağıda döküyorum . Bence akan düşünceler o hiç kimsenin görmediği kalbin derinliklerindeki o ıssız düşüncelerin. İnsan bir şey yazarken ya mutlu oluyor ya hüznü ya da aşık. Kimseye söylemez düşüncelerini kağıda yazınca rahatlar. Bazen sığdıramaz o derin düşünceleri? Bazen çölde bir vaha görmüşçesine bir umutla bakar hayata. Bazen okyanusun ortasında sığınacak bir liman arar çaresizce. Yazar düşüncelerini kağıda dökünce kalbindeki o ateşe su serpilmiş gibi olur. Eğer kağıda dökmez ise düşünceleri,kalbinin mezarlığına gömer onu hatırladıkça mezarlığı sular. O düşüncedeki kişiyi gördükçe mezarın üstündeki otları temizler. Yazar çok ince ruhludur. Şarıl şarıl akan bir şelalenin altında günahlarından arınan bir kişidir. Kurulanırken üzerindeki kötü düşünceleri döker. Düşüncelerini kağıda dökerse bayram sabahlarındaki çocuk gibi olur. Kağıtlar eski bir dostmuş gibi dertleşir konuşur. Kağıt bir şey söylemez; ama yazar kağıtla dostluğunu kesmez.

Mehmet YAZICI **DURDUKÇA DEMLENEN ÇAY GİBİ**

İnsan yaşamı bir yol, yaşayan insan üstündeki de bir yolcu misalidir. İnsan bu yolda gitmeye ilk başladığında elinde yolla ilgili hiçbir bilgi yoktur; o gider zaten yaradılış gereği gitmesi gerekir. Büyüdükçe gittiği yolla ilgili bilgilenir. Mesela durdukça demlenen çay gibi: Çay ilk önce çıkmamıştır. Bir az durunca çıkar biraz daha bekletirseniz acır tadı kalmaz. İnsanda çay gibi bilgilendiği zaman çayın demini alır. İnsan hayat yolunda bilgilerini iyilik üzerine kullanırsa yolu daima hakka ulaştır ama kötülük ile kullanırsa yol acizliğe ulaşır. İnsan bu yolda yürürken en sonunda hiç istemediği çayın acımasına gelir. Gitmek için bilgisi vardır ama gücü kalmamıştır. Yol ne kadar düz olursa olsun onunla ilgili illa bir rahatsızlığı vardır. Ama yolun en sonuna ulaşmaya az kalmıştır. Ölüme yaklaştıkça ne çabuk geçti demeye başlar aklına yapmadığı ibadetleri gelir. Kendini ibadete adar; ama benim fikrim insan genç iken ibadet yapamıyorsa yaşlıyken yapsa ne yapmasa ne? Eğer genç iken yaptıysa yolun sonu o iyiliğe o güzelliğe ulaşır. Peki ya siz! Bu hayat yolunda nasıl gidirsiniz? Seçim size kalmış...

Tarık Ziya SÖYLEMEZ

Sefer Yasin UZGUR **KAYBOLMUŞÇASINA**

Sensizim,
Bu aşk kokan sokaklarda,
Bir başıma,
Kaybolmuşçasına.

Unuttum artık kokunu,
Dalmışım yıldızlara,
Teker teker sayarken,
Birden sen geldin aklıma.

Sensiz geçen gecelerde,
Yıldızlarla beraber,
Kokuna özlem duyarak,
Yalnız bir ben varım bir ben.

Sensizliğin adını yazmışım kalbime,
Kanayana dek, umursamadan bıkmadan,
Hiçbir şeye takmadan,
Yorulmadan sıkılmadan.

Yorulmuşum,
Sensiz yağmurun altında,
Her günüm fırtına,
Yokluğunda.

Yasin ÖREN GİTMİYEN BİR LEKE

Gitmeyen bir leke gibidir giderse sana da zarar verir,
Yani gittiği zaman senin bir yerin eksilir,
Mesela bir organın olmaz onsuzda olmaz,
Artık nefes alamıyorsun, çok zor konuşuyorsun.

Genç yaşta başladın kimseye kulak asmadın,
Ne kadar bırakmak istesen bir daha bırakamadın,
Para bulduysan içtin bulamayınca krize girdin,
Farkında olmadan ne kalpler kırdın.

Bağımlılık seni kollarına aldı,
Organların çürümeye başladı,
Kanser senin de kapını çaldı,
Artık ölüm dört tarafından sardı.

Sinan ESİRÜNGÜ HAYATIN HALLERİ

Okulumdan çıkıp eve doğru yola koyuldum. Bir yandan da evdeki telefonumu düşünüyordum... Eve girdim, Annemin: "Yemek hazır gel!" demesine aldırış etmeden odama geçtim. Yatağıma uzandım. Odamdaki saat on yedi gösteriyordu ve gökyüzü kuşlardan habersizdi. Bizler ise her zaman gökyüzünden habersizdik. Oyun oynamaya başladım epey zaman sonra dışarıdan ses geldi. Evin mutfağında çığlıklar geldi zannedersen bir tabak yere düşüp kırılmıştı. Ben umursamıyordum çığlıkların geldiği ev bizim evimizdi. Mutfağımızda ne oluyordu?

Biraz sonra doğruldum odamdan dışarı çıktım ve evde kimse yoktu. Ne kadar vakit geçirmiştik sanki odamda... Babam fabrikadan dönmüş olacaktı. Hemen aşağı koştum. Abartman girişinde babamın bisikleti duruyordu. Komşumuz Fahriye abla bana seslenerek: "Annen ve baban hastaneye gitti." dedi. O an korkmuştum bütün benliğimle kendimi sorgulamıştım. Apartmanın önündeydim. Hızla en yakın hastaneye koşmaya başladım. Koşarken attığım her adımı suratımda hissediyordum. Dar sokaklara karışıyordu düşüncelerim. Keşkelerim vardı. Ne olduğunu bilmiyordum; Ama içimde bir pişmanlık vardı. Saat 17:00'ye lanetler okuyordum. Okuldan erken gelmeme, dışarıda oyalanmama, annemin hazırladığı yemeği reddetmeme, akşam yorgun elleri nasır tutmuş işçi babamı karşılamamaya. Sabahları ve akşamları fırından sıcak ekmek almaya," Hayır bilgisayarımın oyun oynuyorum" demeye lanet okuyor koca koca laflar ediyordum. Sokaklar kararmıştı. Hastaneye yaklaştıkça içim daha çok kararıyordu. Umutsuzluk en saf ve en duru hali ile gezdiriyordu ellerini kalbimin üstünde karartıyordu. O an içinde her şey ölüyordu. Sonunda hastaneye gelmişim içeri girdim. Hastane kokusunu içime çektim ve bu kokuya umarım alışmam diye geçirdim içimden. Babama sordum. Adını soyadını söyledim. 5.kat 1700 numaralı odada kalıyormuş. Asansöre binip o kata çıktım. Ben çıkarken gözümde bir şeyler düşüyordu. Göz damlaları sızıyordu yanaklarımdan, kirli ayakkabılarımdan burnuna. Sanki zaman 17:00'ye asılmış ondan önceki saatler günler ve aylar zihnimde silinmişti. Ben eskiden ailemle, arkadaşarımla ve çevremle ne kadar iyiydim. Ben kendime ne yapmıştım? Bağımlı mıydım? Yok, hayır ben sadece kafa dağıtmak için oyun oynuyordum. Sonuçta bütün arkadaşarımla oyun oynuyordum ne var bunda işte? Asansörün ışıkları gözümü bulanıklaştırıyordu. Hastane asansöründe ki ayna dev bir bene dönüşmüştü. Ellerim terlemişti aynadaki, iri cüsseli olan bendim. Hayatımın her anının insana özel olarak yaratıldığını farkında değilmişim gibi davranmışım. Asansörün kapısı açıldı önümden bir sedye görevliler eşliğinde üzeri beyaz bir çarşafı örtülü olarak büyük bir asansöre koyuldu. Etrafımda bir sürü insan vardı; Benim çıktığı asansöre bindiler. Hepsinin gözleri sönmüştü. Yıldızları çalınmış karanlık galaksilere benziyorlardı. Benim korkumsa giderek artıyordu. 1700 Numaralı oda bu katın sonunda kalıyordu. Yavaş ve dingin adımlarla yürümeye başladım. Yürürken fayans çizgilerine basmıyordum. Bu bana özel bir alışkanlıktı. Odaya yaklaştıkça içimdeki soruları bir kenara bırakmıştım.

Karar vermiştim. Beni benden edecek ve beni hayattan uzaklaştıracak hiçbir şey olmayacaktı. Hayatı hissederek duygularıma dokunarak yaşayacaktım. Odaya girdiğim de annem ağlamış ve ağlamaktan gözlerinin halkaları kaybolmuştu. Annemin gözlerine baktım. Annem gözlerini kaçırdı. Babam sol kolu seruma bağlı yaşamışlıkları seyrederek gibi yavaş serum damlalarını seyrediyordu. Bir işçiydi o! Onurlu bir görevi vardı. Elleri kocamandı gurur veriyordu bana. Babamı hala dinç görmek annemi de mutlu etmişti. Oda iyiydi. Soluk sarı benzi biraz düzelmişti. Kapıdan doktor girdi elinde bir dosya açtı ve: "Sigarayı acilen bağımlılığınızı derhal bırakmalısınız!" dedi. Hatırlamadığım bir şeyler daha söyledi. Sigarayı bırakmasını babam için demişti. Ama "bağımlılık" sözü herhalde hepimiz içindi. Bizlerde mi bağımlı olmuştuk? Parlak ekranlara, iş gücünde basit robotlara, elektroniğe en basitinden en zor olanına her şeyde bağımlıydık işte! Son söz galiba bizim ve herkes içindi. "Bağımlılığı derhal bırakmalısınız! Sözümlü tekrarlıyordum.

Sonra bir ses duyulmaya başladı annemin sesiydi bu: "Uyan! Uyan! Uyan" diye sesleniyordu. O karşımdaydı. Birden irkildim, titredim ve gözlerim bulanıklaştı. Görüntüler kayboldu. Uyku ve uyanıklık arasında kalmış bir vaziyette hala yatağımda yattığımı fark ettim. Annemi karşımda gördüm. Bana gülerek: «Uykucu haydi kalk!» dedi. Şaşırılmış, birazda suskun bir vaziyette lavaboya gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Annem saati sordum. Saatin 20:00 olduğunu öğrendim. Babam gelmemişti. Hemen aşağıya koşup babamın geleceği sokağın başına geçip onu bekledim. Babam işten yorulmuş şekilde geliyordu. Ona seslendim ve beraber Apartmana doğru yola koyulduk. Annem, babam ve ben bir masadaydık. Saatlerce oturduk sohbet ettik. Bu olay her gün böyle devam etti. İleri ki günlerde de babamın sigarayı bıraktığını gördük. Ailecek mutlu olduk. Çünkü babam sigara yüzünden sağlık sorunları yaşayan birisiydi. Birkaç gün önce gördüğüm rüya sanki bir işaretti. Bir anda evimiz gibi babamda bir bağımlılıktan kurtulmuştu. Sadece ben ve ailem değil arkadaşarımla, çevremizdeki bazı insanlarda bağımlılık derecesindeki alışkanlıklarından kurtulmuş; İnsanın hayatını güzelleştiren anları hayatımızın merkezine bir heykel gibi dikmiştik. Biz kurtulmuştuk ve biraz gülünçtü. Belki bir rüya sonucu oluşmuştu ama ben ve mahallem gökyüzünün başka renginin de olduğunu anlamıştı.

Sinan ACAR **KORKU DOLU BİR GÜN**

Günlerden bir gün erkenden uyandım korku dolu öten kuşların sesleri...Yavaş yavaş adımlarla ilerlemeye başladım ve sesler yavaş yavaş yaklaşmaya başladı ve bir söğüt ağacından kuş sesi geliyordu. Yukarı doğru bakıyorum. Göremiyorum ve arkaya doğru baktım. Birde ne göreyim, kuşlar yerde düşmüş. Yavaşça aldım kuşları tir tir titriyordu ve ağaca çıkarak bir dalın dibine koydum. Ağaçtan inmeye başlıyordum ki çok yükseğe çıkmışım çok korkmaya başlamışım hava kararmaya başlıyordu. Aklıma geldi bağırmağa başladım. Bağırıyorum bağırıyorum kimse duymuyordu. Çok kötü bir şey değil mi resmen ağaçta mahsur kalmışım. Bir yandan kendimi sakinleştiriyor bir yandan da bağırıyordum sesimi duyan bekçi koşarak yanıma geldi. O da ağaca çıktı inmeme yardım etti. İndim annem babam çok korkmuşlar. Beni arıyormuş. Bir yandan polisler arıyorlardı bekçi amcadan telefonunu istedim ve babamı aradım. Telefonunu açtı korkmuş bir sesle cevap verdi. Oğlum neredesin, oğlum bana yerini söyle? Dedi. Bekçi amcaya sordum.. "Ankara ormanındayız." dedi babama söyledim; tamam oğlum biz hemen geliyoruz korkma! Dedi. Telefonunu kapattı, telefonu bekçi amcaya verdim ve bekçi amcayla babamın gelmesini bekledik ve sonunda babam geldi. Koşarak babama sarılmaya başladım. Babam da korkmuştu. Ben ve babam ilk defa sınıksı sarılmıştı. Bende... sonradan anneme sarıldım. Annem ağlıyordu anneme.. "anne neden ağlıyorsun?" dedim. Mutluluk göz yaşları oğlum, dedi. Ben de sevindim ve karakola gittik ben ifade vermeye başladım polis amcalara başımdan geçeni anlattım. Polisler hem çok mutlu oldu hem de biraz kızdılar. Bir daha ailene haber vererek dışarıya çık dediler ve bende polislere söz verdim. polis amcalarla, annem ve babamla eve gittik. Yemek yedik çay içtik. Ailemden habersiz dışarıya çıkmayacağım diye söz verdim. Bu korku dolu bu gün bana bir daha ailemden habersiz çıkmamayı öğretti.

Maaz ESED

Ali Serdar AKAY **SONBAHAR YAPRAKLARI**

Şimdi ne demeli ki sana, bu durumda? Aşk kokan masum gözlerine. Keşkelere yer yok belki hayatımda. Ama, keşke yüreğinde kalabilseydim. Hayatı anlatan gözlerinde kalsaydım. Saatlerce konuştum, Saatlerce beklediğim sen olsaydın. Gelmeyecek beklediğim mesajlar. Gelmeyecek de! Gurur yapacaksın ve susacaksın. İstedğim sözler düşmeyecek gözlerime, gözlerimden kalbime. Hayallerin için koşmaktan, Gururundan mı vazgeçtin? Göz yaşlarını mı sayacaksın gecelerde? Neden; hayatı cennet etmek varken, cehennem edeceksin? Susmalara yenik düşüp, bitirecek misin her şeyi?

Ankara'nın ayazında sevdim seni. Yüreğimi seninle ısıtmak için sıcak rüzgârlar essin derken; hasret rüzgârları esiyor. Yüreğimin gök yüzünde. Saniyeler, dakikalar geçerken benim saatim sende duracak ey sevgili. Neşet Ertaş'ın dediği: "Yazımı kışa çevirdin aldın gittin benden beni" sözlerinin şahidi olacağım. Kendimi bırakacağım sonbahar yaprakları gibi Ankara'nın sokaklarına.

Abdulkadir DONUK **KAZA**

Çarşamba günüydü. Sabah kalktım. Kahvaltımı yaptım ve motoruma bindim, bir iki metre gidince aklıma kask takmak geldi. Motordan indim ve sepetten kaskımı aldım. Kaskı giydim ve yola çıktım. İçimde bir ürperdi vardı. Lambalara geldim lamba her gün kırmızı yanıyorken bugün yeşil yanıyordu. Bende yoluma devam ettim. Bir tane araba vuracaktı; ama son anda kurtardım. O Şekilde giderken zaten içimde bir ürperdi vardı. Yüz metre sonra arabanın vuracağı hiç aklıma gelmedi. İşte kaza bu aklına gelse devam eder misin? Dört yol üzerine gelince bir tane araba öncen çıkıp bana vurdu. Bana vurmasıyla bir an havalandım. Motorumda çok kötü hasar olmuş. Benim motorumla aramda bir elli metre fark vardı. Allah'tan kaskım vardı ki kafama birey olmadı. O dakikada herkes etrafıma toplandı. Ben kaskımı yavaşça çıkarttım ve direk ayağıma baktım. Anlamıştım ayağımın kırıldığını yakınımından biri geldi yanıma, beni sakinleştiriyordu. Ama ben o dakika içinde anlık yürüyebilir miyim? Ayağa kalkabilecek miyim? Bacağım iyileşebilecek mi? Soruları aklıma geliyordu. Yakınım annemi aradı. Annem hemen geldi tabi anne yüreği dayanır mı? Hemen ağlaya ağlaya gelmiş. Annemin geldiğinde beni ambulansa almışlardı. Annem hemen ambulansa bindi ve beni hemen çubuk hastanesi götürdüler. Ayağım kanıyordu. Tabi birazda ağrı vardı. Ne de olsa kırık bu, ağrı hastanede üç defa röntgen çektiler ama hala kırığın nasıl olduğunu anlamadılar. Doktorum geldi. Ben ameliyat yapamam dedi. Ankara'ya gönderdiler ve direk tedaviye başladılar. Akşam saat 10:00 'dan 12:00'a kadar ameliyatım sürdü. Sabah doktor geldi, muayenemi yaptı ve bana: "Hadi kalk da yolu bul ve yürümeye başla!" dedi. Ben ilk başta şaka yapıyor her halde, dedim. Ama doktor doğru söylüyormuş annem dayakları buldu geldi ve yavaşça yürümeye başladım ve sonrası ayağımın iyileşme süreci.

Sinan ACAR **YALNIZLIĞIN SESİ**

Karanlığa mahkum kalmış bir hayat,
Yalnız bir gün ve bir zaman,
Yalnız bir yaşam ve bir ömür,
Ben giderim geride kalanlar düşünsün.

Hem karanlık hep karanlık,
Yalnız hem arkadaşım hem yoldaşım oldu,
Sensizlik sırdaşım oldu birde yalnızlık,
Ben giderim geride kalanlar düşünsün.

Penceremden yansıyan bir ışık,
Tek başına bir ben vardım birde gölgem,
Ve de yalnızlığın sesi,
Ben giderim geride kalanlar düşünsün.

Elimde bir kalem ve bir kağıt,
Yalnızlığımı bir kağıda döküyordum,
Ve de hiç dinmeyen bir göz yaşı,
Ben giderim geride kalanlar düşünsün.

Emre HORAT
CIHAN-I ÂLÂ

Ey insan oğlu unutmaya sakın,
Kalbini yaklaştıran buraya yakın,
Etme gönlümü bu cihana akın,
Unutma bu günleri unutturma sakın.

Yaralanmış ciğerim bu alemde,
Katledilmiş hayalim bu sevgide,
Sevilmiş kalpler peşimizde,
Unutma bu günleri unutturma sakın.

Hayatımıza bir anlam gerek,
Yüreğimizi bir nur gerek,
Ölüme bir uydu gerek,
Unutma bu günleri unutturma sakın.

Kadir KAMCI
PATİKA YOL

Köyün birinde evin tek çocuğu olan Sinan adında yaramaz bir çocuk varmış. Bu çocuk akşam yatmaz sabah kalkmazdır. Dedim mi durmaz yaramazın önce gidene imiş. Sinan'ı kimse sevmez. Muhatap olmazlarmış. Sinan bir gün erkenden kalkmış. Bahçeye çıkmış bahçeye çıkar çıkmaz gözüne güneş vurmuş. Gözü kamaşmış sağa doğru dönmüş. Sağa dönünce bir yol görmüş daha önce görmediği bu yolda doğru ilerlemiş. Merak edip yola yukarı gitmiş. Yolun sonuna gelmiş önüne bir tavşan çıkmış. Tavşan çok güzelmiş, tüyleri rüzgârla yer değiştiriyor kulaklarını oynatıyormuş. Birden ürken tavşan hızla koşmaya başlamış önündeki tepeden geçemez bende onu yakalarım ümidiyle peşine koşmuş. Tam yakalayacakken elimden fırlamış tavşan kaçmış gitmiş. Sinan üzgün üzgün geri dönerken yolu şaşırılmış giderken giderken iyice kaybolmuş. İyice korkmaya başlayan Sinan pişman pişman olduğu yere otura kalmış. Bir saat kadar orda kalmış. Düşünmüş acaba beni ararlar mı? Beni zaten sevmiyorlardı ki niye arasınlar diye iç geçirmiş. Biraz sonra karar vermiş. Akıllı uslu saygılı biri olacağım demiş. Ayağa kalkmış yavaş yavaş etrafa bakınarak ilerlemiş. Sonunda yolu bulmuş, koşarak evine gitmiş. Annesinin yanına oturmuş. Başından geçenleri anlatmış. Annesi Sinan'a sarılarak anlından öpmüş. Ondan sonrada Sinan düzelmiş mahalledeki çocuklarla tekrar arkadaş olmuş.

Furkan HARMAN
İKİ KARDEŞ

Geçmiş zamanlarda bir garip aile varmış. Aile dört kişiden oluşmuş. Evin geçimini iki oğlu sağlarmış çünkü talihsiz bir kazada babaları sakat kalmış. Bu yüzden evin geçimini iki kardeş sağlarmış. Büyük abinin adı Selim diğerinin ise Yusufmuş. Büyük oğlu Selim arkadaş çevresi yüzünden düzgün bir işte çalışmazmış. İşlerinde yalan dolan olurmuş; ama küçük kardeşi Yusuf ise çok kalender çok efendi biriymiş. O ise bir fırında çalışmış. Her gün eve gelirken selim elinde çok para ile gelirmiş Yusuf ise iki somun ve az miktar para ile gelirmiş. Babası Selim'i sever ve onu övermiş. Yusuf'a ise hiçbir şey demeyerek ona tepki vermezmiş.

Bir gün Yusuf abisini nasıl bir işte çalışır bu kadar parayı nasıl kazandığını merak etmiş. Ve o gün işe gitmeyip abisini takip etmiş abisini iki üç saat takip etmiş hiçbir anlam verememiş ve bir bakmış ki çok şaşırılmış abisi hırsızlık yapıp onları satıyormuş. Yusuf çok korkmuş ve hemen eve koşmuş ve odasına girmiş. Annesi buna sormuş; "Yusuf ne oldu sıkıntı mı var niye erken geldin?" diye. Yusuf, yemeğe kadar hiçbir şey dememiş, odadan çıkmamış. Yemek saati gelmiş. Selim hırsızlık yaptığı parayla ekmek alıp gelmiş. Babası Yusuf'a bir ekmek bile getirmiyorsun diye bağırır çağırır. Yusuf ise abisinin yaptığını söylememekte kararsız kalmış. Odasına gitmiş ve düşünmeye başlamış ve annesi odasının kapısını tıkladı. Yusuf iyi misin oğlum, diye seslenmiş. Yusuf cevap vermemiş. Annesi bir daha sormuş ve Yusuf yine annesine cevap vermemiş Annesi odaya girmiş. Yusuf neyin var anlat demiş. Yusuf; "Anne abimi takip ettim. Bu gün ondan işe gitmedim." Annesi: "Neden takip ettin oğlum, diye sormuş. Yusuf; Anne abim işe gitmiyor." demiş. Annesi şaşkın bir şekilde: Nasıl gitmiyor oğlum!" diye. Yusuf; "Anne abim hırsızlık yapıyor. Parayı ordan kazanıyor." Annesi şaşkın bir şekilde: "Emin misin oğlum!" diye sormuş. Yusuf evet bugün onu akşama kadar takip ettim anne, der. Annesi buna bir çözüm bulmamız gerekir, der.

Haftalar geçer ikisi de işlerine devam eder. Bir gün akşam yine Yusuf yorgun bir halde elinde iki somunla eve gelir. Abisi Selim ise halen gelmemiştir. Tam yemeğe oturmuşlardı ki kapı çalınmıştır. Annesi Selim geldi diye kapıya koşar. Kapıyı açar ki bir bakar gelen Selim değil. Polis memuru gelmiştir. Annesi buyurun memur bey diyerek sormuş. Yusuf da babasını getirmiş komiser: "Oğlunuz Selim karakoldadır. Bir hırsızlık suçuna karışmıştır" der. Karakola çağırır.

Hemen montlarını giyer ve karakola giderler. Babası şaşkın bir şekilde benim oğlum Selim yapmaz diyerek karakola giderler. Selim ve iki arkadaşı komiserin yanındadır. Babası: "Ne oldu oğlum?" der. Selim, kafasını eğer ve cevap veremez. Komiser: "Bunlar hırsızlık yaparken yakalanmış eğer mal sahibi ifadesini geri çekerse ceza almazlar." dedi. Yusuf hemen mal sahibinin yanına gider ve durumlarını anlatır. Mal sahibi anlayış gösterir ifadesini geri çeker. Selim kardeşine çok teşekkür ederek eve döndüler.

Eve dönünce babası ikisini de bir odaya çağırır ve karşısına oturtur: "Oğlum Selim bundan sonra sende kardeşinin yanında çalışacaksın ve bizim eve çok para değil helal para getireceksin!" der. Selime sen dışarı çık der. Yusuf ile babası kalır. Yusuf babasıyla konuşmaya başlar! Babası: "Sana çok haksızlık yaptım" der. Yusuf: "Baba sen benim her zaman büyüğümün babamsın!" der. Sarılırlar. İki kardeş işlerine gider gelirler hayatları mutlulukla devam eder.